

FREYA MARSKE
NYUGHATATLAN IGAZSÁG

FREYA MARSKE

NYUGHATATLAN
IGAZSÁG

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
A Restless Truth

Copyright © 2022 by Freya Marske
All rights reserved.

Hungarian translation © Szigeti Judit

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIGETI JUDIT

Szerkesztette
ZÁDOR LÍDIA

ISBN 978 963 452 950 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Elizabeth Navenbynek három fő ismertetőjegye volt: szeretett kézimunkázni, beszélgetett a halottakkal, és a mogorva természete még a legjobb napokban is felülkerekedett rajta.

Márpedig most éppen nem a legjobb napokat élte. A tengeribetegség csak tovább terhelte amúgy is megtépázott idegeit. Az sem segített, hogy kénytelen volt végighallgatni a kísérője jóindulatú fecsegését a kabin berendezéséről, valamint arról, hogy a *Líra* indulásakor a New York-i kikötőben zsebkendőt lengető tömegek pontosan úgy festettek, mint a galambrajok... amivel egyébként teljesen egyetértett.

Így azután Elizabeth megparancsolta a cserfes Miss Blythnak, aki a korához képest valóban visszataszító mennyiségű energiával rendelkezett, hogy menjen, és fedezze fel a hajót.

– Végre! – mondta Elizabeth az üres kabinnak. – Jól jön egy kis csend.

Pedig nem volt igazán csend. Ám a hajó motorjának a zúgását ugyanolyan könnyedén figyelmen kívül tudta hagyni, mint egy manhattani délután szokásos zajait. A kabin berendezése pedig most, hogy körülnézett... kellően fényűzőnek bizonyult. Még ha meglehetősen modern is volt. A csillár sárgaréz karjairól penészes hóvirágokra emlékeztető zöld üveglámpák lógtak. A székeket halványabb zöld anyaggal kárpitozták. Dorian kalitkája egy alacsony komódon állt, amelynek a fiókjait hosszú, hurrkolt szárú tulipánberakások díszítették.

– Gondolom, ezt értékelnéd, Flora – jegyezte meg Elizabeth. – Mindig is szeretted a növényi díszítéseket beltéren.

Az émelygés újabb hullámát enyhe fájdalom is kísérte, mintha egy tompa fogú állkapocs harapott volna rá Elizabeth térdére, amelyet

szárazföldi használatra alkottak, és egyáltalán nem volt hozzászokva az olyan megerőltetéshez, amellyel egy imbolygó hajón való egyensúlyozás jár.

Dülöngélve lépett a legközelebbi székhez, és bölcsozott egy melegbűbájt. A sárga fény halványan ragyogott, visszaverődött a komód csiszolt felületéről, majd amikor a térdére irányította, eltűnt. Melegség áradt szét meggyötört, vén ízületeiben.

– Arról pedig hallani sem akarok, hogy botot kellene használnom – jelentette ki.

Az egyik rangidős utaskísérő nyájasan eléjük sietett, amikor a hajóra léptek. Elizabeth azt gondolta, hogy a férfi talán Miss Blythra akar borjűszemeket meregetni, de helyette egy átkozottul leereszkedő kiselőadást tartott arról, milyen megterhelő lehet az átkelés az idősök meg a gyengélkedők számára, és hogy a White Star Line büszke az első osztályon utazók kényelmét biztosító szolgáltatásaira, továbbá ha Elizabeth szeretne még egy pluszpárnát, esetleg meleg húsvest vagy gyömbérteát, hogy megnyugtassa a gyomrát, vagy talán sétabotot...

Ezen a ponton Elizabeth akaratos, fontoskodó alaknak nevezte az illetőt, elhaladt mellette, és otthagya Miss Blythot bocsánatot kérni. Értelmetlenül. A férfiak sohasem tanulnak meg viselkedni, ha bocsánatot kér tőlük az ember.

– Még hogy gyengélkedők! – motyogta Elizabeth mérgesen. – Micsoda pofátlanság!

– Pofátlanság – ismételte Dorian.

Erre a szóra rögtön azután megtanította Elizabeth, miután rajtakapta azt az unalmas, vén Hudson Rennert, hogy fagyűrűket visel a pókerasztalánál. Megbocsáthatatlan volt, ha valaki csalt egy civilizált szerencsejáték-partin, nem számított, hogy az illető mennyi pénzt pazarolt el olyan befektetésekre, amelyekről bárki előre láthatta, hogy akkora vakmerőség beléjük invesztálni, ami már az idiotizmus határát súrolja.

Elizabeth feltápászkodott. A térde már nem fájt annyira. A gyomra viszont még mindig háborgott.

– Egyszerűen nem számítottam rá, hogy az életem ezen szakaszában utazgatni fogok. Bár bevallom, amikor legutóbb keltem át az Atlanti-óceánon, még ennél is jobban gyötört a tengeribetegség.

Legutóbb a másik irányba utazott, amikor a férjével együtt maga mögött hagyta Angliát, hogy új életet kezdjenek Amerikában. Az a hajó sokkal kisebb volt. Egészen más, mint ez a hatalmas óceánjáró.

Elizabeth felsóhajtott, ahogy visszaemlékezett.

– Szegény Ralph! Az első napot azzal töltötte, hogy a hátamat dörzsölgette, és kiürítette utánam a mosdótálcákat, még mielőtt elég jól éreztem volna magamat ahhoz, hogy eszembe jusson: bepakoltam Sera egyik gyomornyugtató tonikját és azt a szárított kamillát a kertetből...

A bánat fogai nem voltak kíméletesek. Úgy csattantak köré, mint egy orrvadász csapdája.

Elizabeth a kezében szorongatta az ezüstmedálját, és fájdalmasan összeszorított szájjal állt ellent a késztetésnek, hogy elátkozza a halottat, amiért meghalt. A legszívesebben megbűvölte volna azokat a zöld lámpákat valamilyen varázslattal, csak hogy összetörjön valamit. Az emlékek egyre csak gyötörték, kínozták, vicsorogtak rá. Flora úgy tudta a kamilla köré szőni a varázslatot, akár egy finom selyemszálat. Addig suttogott a virágoknak, amíg még a lágy szellő hátán szálló enyhe illatuk is olyan altatóhatással bírt, mint a szemhéjat lezáró érintés.

Elizabeth ellazította az ujjait a medál körül, és megnézte a tenyerét, mintha arra számított volna, hogy ott maradt a bőrén a napraforgó lenyomata.

A fájdalom mértéke minden észszerű szempontból túlzás volt. Ő és Flora az életük második felét más-más kontinensen töltötték. Elég idők voltak ahhoz, hogy a halál bármikor bekopogtasson hozzájuk.

Mindez azonban semmit sem változtatott azon, hogy amikor Miss Blyth egyik lábáról a másikra állva kibökte Flora halálhírét,

Elizabeth úgy érezte, kirántották a lába alól a talajt, magára hagyták, és felbőszítették.

A koruk csak rontott a dolgon. Abszurd volt az egész. Elizabeth túl öreg volt már ahhoz, hogy gyilkosságokat bosszuljon meg. Ennek ellenére persze készen állt rá, hogy megtegye. Még akkor is, ha a csontjai túlságosan törékenyek voltak ahhoz, hogy elbírják azt a haragot, amely hajtotta.

– Tudom, tudom – motyogta. – Amíg van életem, eldönthetem, mihez kezdek vele.

Elizabeth Navenby nem általában beszélgetett a holtakkal, csak egy bizonyossal tartotta így a kapcsolatot.

Sőt, ezzel a bizonyos halottal már azelőtt beszélgetett, mielőtt még az illető eltávozott volna az élők sorából. Amióta elhagyta Angliát, úgy csevegett Flora Suttonnel, mintha ott lenne mellette, mintha a medál nem csak metaforikus értelemben kötötte volna őket össze. Mintha megtalálták volna a módját, hogy legyőzzék a varázslat hatalmas távolság jelentette korlátait, és minden kimondott szava valóban átkelt volna az óceánon, és eljutott volna Flora fülébe.

Miss Blyth előtt azonban visszafogta magát. Úgy érezte, mintha a nyelve megtelt volna az ott felgyűlt, ki nem mondott szavakkal. Most, hogy békében kiengedhette őket magából, óriási lendülettel gördültek előre.

– Azt hittem, abban a pillanatban tudni fogom, amikor megtörténik – mondta Elizabeth Navenby a halottjának. – Tényleg. Azt hittem... Ó, hogy majd szívdobogással felülök az ágyban. Vagy egy rémült pillanat megállásra készítet az utcán. De nem... Hónapokkal azután tudatták velem a hírt, hogy te a föld alá kerültél. Csak ültem ott tátott szájjal, mint egy hal, és rá kellett jönnöm, hogy még azután sem... Senki sem gondolta, hogy értékelnék egy átkozott táviratot...

Ismét a hatalmába kerítette a haragos gyász egy újabb hulláma. Mintha megérezte volna, Dorian egy hosszú, rikácsoló sóhajt hallatott.

Nem. Az istenverte madár nem együttérző volt, csak passzív-

agresszív; azért rikácsolt ilyen patetikusan, mert figyelmet követelt magának. Vagy ebédet.

Elizabeth kivette a kalitkából a tálat, és megtöltötte friss vízzel. Remélhetőleg a felfedezőútja során Miss Blythnak eszébe jut, hogy megkérdezze az utaskísérőket a madár etetéséről. Bár ez nem tűnt valószínűnek. Az a lány tyúkeszű volt. Szerencse, ha arra emlékszik majd, hogyan jut vissza a kabinba.

– Ha itt lennél, azt mondanád, hogy egyáltalán ne bízzak meg benne. – Egy nevetés próbált előtörni Elizabeth torkából. – Mindig is paranoid teremtés voltál, Flora. Ne félj, soha egyetlen szóval sem említettem neki a szerződésből nekem jutott darabot. Nem áruljuk el senkinek... Addig nem, amíg van más választásunk. Megígértük.

Visszatette a teli tálkát a kalitkába, és Dorian elismerően megcsípte az ujját, amikor visszahúzta a kezét.

Megígérték. A paranoiás Flora mégis minden jel szerint átadta a szerződés rá eső részét a mágiával nem rendelkező unokaöccsének – titokbűbájjal kötötte meg a fiút, a halálba küldte, majd saját magát is megölte, nehogy elárulja a szerződést –, mivel *nem volt más lehetőség*.

Mert miután annyi évtizeden át biztos helyen őrizték az Utolsó Szerződést, más-más helyen tartották a három darabját, hogy ne lehessen azzá a fegyverré alakítani, amely képes volna Anglia minden mágusától elszívni a hatalmat, szorulni kezdett a hurok az Aranyfa Klub körül. Azok körül a nők körül, akik kellően arrogánsak és kíváncsiak voltak ahhoz, hogy egyáltalán a fegyver nyomába eredjenek.

– Hübrisz – közölte Elizabeth, mintha egy varázsszót ejtene ki.

Keserűnek érezte a szájában. Megrázta magát. Nincs értelme a múlton rágódni. A jövőbe kell tekinteni.

Először is talán kerítenie kellene valamiféle gyógyírt a hányingerére. Egy nehéz terhességgel küzdő unokahúgának egyszer belevarrt egy hasznos kis bűbájt egy kendőbe... már nem emlékezett rá pontosan, milyen varázslatot használt, de talán elterelné a figyelmét, ha megpróbálná újraalkotni.

A varrókészlete az egyik bőröndben volt. Elindult, hogy előkeresse, ám a hajó ekkor egy különösen émelyítő fordulatot vett. Elizabeth összeszorította a fogát.

Néhány pillanat múlva beismerte, hogy hiábavalóan próbálja macacssággal elűzni a rosszullétét, és kellemetlen öklendezésbe kezdett a kabin szűkös fürdőszobájában lévő mosdókagyló fölött.

Valaki ezt az idilli pillanatot választotta arra, hogy kopogjon a kabin ajtaján.

Elizabeth megragadta a mosdó szélét, és nem volt hajlandó reagálni. Hadd higgyék, hogy alszik. Nem fogja engedni, hogy az utaskísérők el-kényeztessék. Előbb varázsol ide egy tüskével teli fészket, és veti bele magát, mint hogy elfogadjon egy tál húslevest. Majd ő maga gondoskodik saját magáról.

Amikor a gyomra tartalma már nem kívánczik ki belőle.

A zár kattant. A bejárati ajtó finoman nyikorogva kinyílt. Miss Blyth tehát máris megunta a felfedezést. Elizabeth fintorogva bámulta a porcelánt, és várta, hogy rázúduljon az elkerülhetetlen fecsegés.

De semmi sem történt.

Aztán lépések hangja törte meg a csendet. Túl súlyosak voltak ahhoz, hogy Miss Blythéi legyenek. Túl lassúak. Óvatosak.

Elizabeth megrémült, ami valamelyest enyhítette a hányingerét. Fel-egyeneseedett. A résnyire nyitott fürdőszobaajtó mögött nem láthatták meg a szobából.

A bódítóbűbájt, amelyet előkészített, Florától tanulta; csak egyetlen kéz és erős akarat kellett hozzá... így a másik kezével az ember szabadon megragadhatott egy jó nehéz gyertyatartót – viccelődtek annak idején – arra az esetre, ha a varázslat mégsem működne. A bűbáj úgy töltötte be Elizabeth tenyerét, mint a hó.

Vett egy mély lélegzetet.

A szabad kezével kitárta a fürdőszobaajtót. Az átkozott zsanér nyikorgott, megfosztva őt a meglepetés erejétől. Káromkodott egyet az orra alatt. Csak egy rövid pillantást vetett a férfirra – aki a komód fölé

hajolva turkált a holmija között, majd hirtelen felkapta a fejét –, mielőtt felé hajította a bűbájt.

A nyikorgás azonban elegendő figyelmeztetésnek bizonyult. A férfi kitért a varázslat elől, és... Ó, a pokolba, már bölcsőzte is a magát. Egy mágus.

Elizabethnek újra kellett próbálkoznia. Gyorsan, egy másik bűbájt! Az isten verje meg a merev, öreg kezét! Hallotta, ahogy Flora megszólal, mintha végre bekapcsolódott volna az eddig egyoldalú beszélgetésbe: *Még mindig túlságosan támaszkodsz azokra a bölcsőkre, Beth. Hányszor mondtam neked?!*

Florának igaza volt. A fenébe is, mindig igaza volt. Elizabetht azonban kötötte a saját gyengesége, a bűbáj nehezen formálódott az ujjai között.

Bocsáss meg, Flora! Annyira meg akartam ölni őket a kedvedért.

A szíve még jobban remegett a félelemtől és a dühtől, kis híján kiugrott a mellkasából. Ettől már azelőtt megszedült és remegni kezdett, hogy a férfi kezéből forró illatú mágia tört volna elő, és villámcsapásként elárasztotta volna az érzékeit.

Sajnálom!

Amint kinyitotta az ajtót, Maud azonnal tudta, hogy Mrs. Navenby meghalt.

Hogy pontosan honnan tudta, abban nem volt biztos. Még sohasem tartózkodott egy helyiségben egy holttesttel. Egy báró lánya nem gyakran találta magát ilyen helyzetben.

A bizonyosság mégis villámként hasított belé.

Mrs. Navenby a padlón feküdt. A szeme nyitva volt, és Maud nem bírta néhány másodpercnél tovább nézni a viaszos, mozdulatlan arcát.

– Ó, te jó ég! – hallotta a saját cincogó hangját, és az ajtónak dőlt.

Nevetséges csalódottság tört rá. Először is azért, amiért így cincogott. Másodszor pedig azért, mert nem ragadta meg a kínálkozó alkalmat, hogy kimondja: „Bassza meg!”. Sohasem volt elég vad az ilyesmihez, márpedig aligha kerülhet valaha is olyan helyzetbe, amely a jelenleginél jobban megkövetelné az obszcenitást.

– *Micsodaaa?* – rikácsolta Dorian.

Hirtelen kuncogás buggyant ki Maud szájából.

– Én is pontosan így érzek – mondta a papagájnak, és ez feloldotta dermedtségét, amely eddig az ajtóhoz szegezte.

Maud nekilendült, hogy átvágjon a szobán. Azonnal megbotlott, fél térdre rogyott, miközben a padló megrázkódott, és az egyik cipője beleakadt a szoknyájába. Még nem igazán szokott hozzá a hajó mozgásához, és a kapitány azt mondta, nagy hullámokra lehet számítani az utazás során.

Maud ellenőrizte Mrs. Navenby pulzusát. Fogalma sem volt róla, hogy a megfelelő helyen végzi-e a vizsgálatot. A halott bőrén sem-

miféle látható sérülést nem fedezett fel, a tarkója sem volt véres. Őszszerezett, ahogy finoman megemelte az élettelen fejet. Mrs. Navenby akár hirtelen agyvérzés áldozata is lehetett. Vagy talán a szíve mondta fel a szolgálatot.

Ugyanakkor néhány órával ezelőtt még makkegészségesnek tűnt. És a varázslat nem hagy nyomokat, amikor öl.

Egy londoni szüfrazsett-összejövetelen Maud egyszer találkozott egy bizonyos Miss Harlow-val, aki a Sorbonne-on tanult orvoslást, és színes történeteket mesélt mindenféle véres sérülésekről, és arról, hogyan sajátította el az anatómiai ismereteket holttesteket tanulmányozva. Maud, bármennyire vágyott is arra, hogy egyetemre járjon, nem gondolta, hogy a gyomra megfelelő volna az orvosi pályához. Miss Harlow egy emberi koponyát is körbeadott a gyűlésen. Maud végigfuttatta az ujjait a szemgödörökön, és azon tűnődött, vajon milyen színű lehetett a halott szeme, amíg élt, aztán émelyegni kezdett, és továbbadta a koponyát Lizának.

A szülei gépkocsibalesetben haltak meg. Akkor fel sem merült, hogy Maudot kérjék fel a holttestek azonosítására. Ezt Robin intézte, amíg ő bezárkózott a hálósobájába, hogy senki se láthassa: nem tud sírni. Egész életükben Robin végezte el a kellemetlen feladatokat, hogy Maudnak ne kelljen aggódnia miattuk. Egész életükben védelmezte őt, és sohasem hagyta cserben.

Maud azonban most cserben hagyta Robint, még hozzá egy hatalmas jelentőségű ügyben, pedig megesküdött, hogy képes lesz elintézni.

Mrs. Navenby meghalt, és ebből az következik, hogy valaki a hajón tudja, hogy az idős hölgy birtokában van egy igen fontos, veszélyes hatalommal bíró tárgy, és meg akarja szerezni. Mrs. Navenby nem volt hajlandó elárulni Maudnak, hogy a holmijai közül melyik az ő darabja az Utolsó Szerződés néven ismert, fizikai formát öltött varázslatból. Így biztonságosabb, jelentette ki a nő a maga zsémbes, ellentmondást nem tűrő hangján.

Most pedig egy holttest hevert Maud lábánál, miközben hatnapnyi

utazás várt rá az Atlanti-óceánon át. Csapdába esett egy hajón, amelyen legalább egy olyan mágus is utazott, aki ölni is hajlandó. Maud nem bírt varázserővel, és fogalma sem volt róla, mi is az tulajdonképpen, amit védelmez, és hogy vajon elvitték-e már azt a valamit... A két kezébe tette az arcát. *Ostoba, ostoba!*

Próbált összpontosítani, miközben körülnézett a szobában. Már a kötőben nekiállt kicsomagolni Mrs. Navenby bőröndjeit. A szoba nem úgy nézett ki, mintha átkutatták volna, de elég sok holmi volt félig kikapkolva ahhoz, hogy ezt nehéz legyen megállapítani.

Maud a pánik rózsaszínesen savanykás lüktetése közepette megvizsgálta a komódot. Dobozok, bennük brossok meg gyűrűk. Csecsebecsék. Mi hiányzik? Hiányzik egyáltalán valami? Létezett egy olyan játék, amelyben alaposan meg kellett nézni néhány tárgyat egy tálcán, azután a tárgyakat elvették az ember szeme elől, átrendezték őket – néhány dolgot hozzájuk adtak, néhányat eltávolítottak –, majd visszadték elé.

Robin kiváló volt ebben a játékban. Maud... sajnos nem.

Ugyanakkor aznap mindent kipakolt a komódra, majd egy jó negyedórát töltött azzal, hogy az idős hölgy kényes ízlése szerint elrendezze őket, és...

A tükör. Mrs. Navenbynek volt egy ezüst kezitükre meg egy hozzáillő hajkeféje, mindkettő nehéz és díszes. Ezek eltűntek.

A felismerés lecsillapította Maud szívverését. Sikerült még néhány hiányzó tárgyat beazonosítania: egy veretes ezüsből készült karpercet, amelyet indiai stílusban megrajzolt elefántok díszítettek. Egy kicsi, a férfiak által kedvelt laposüveghez hasonló ezüstpalackot, benne Mrs. Navenby egyik kedvenc illatával.

Ezüst. Ezüst. A szerződés első darabja, amelyet Robin és a társa, Edwin visszaszereztek – majd újra elveszítettek –, egy három ezüstyűrűből összeálló ezüstérme volt. Maud nem kérdezte meg, hogy a kehely, Mrs. Navenby darabja, ugyanebből az anyagból készült-e.

Ezüstből.

Egyetlen pillantás megerősítette azt, ami Maud elméjének egyik hátsó szegletében már akkor ott motoszkált, amikor felemelte a holttest fejét, hogy ellenőrizze, véres-e. A nehéz, ovális medál, az előlapján napraforgókkal, eltűnt. Maud sohasem látta Mrs. Navenbyt nélküle, mindig ott lógott a nyakában egy láncon. Feltűnt neki, mennyire ragaszkodik hozzá, és már kezdett gyanakodni.

Akkor tehát: néhány ezüstdarab eltűnt, de rengeteg értékes ékszer itt maradt szem előtt. Gyilkosság történt, és a tettes pontosan tudta, mit keres.

– Bassza meg! – mondta Maud.

– Bassza meg! – értett egyet Dorian.

– Biztos, hogy nem hozhatunk önnek egy pohár vizet, Miss Cutler? – kérdezte a fedélzeti őrmester. – Vagy egy csésze teát?

– Nem, köszönöm, Mr. Berry! – Maud erőltlenül mosolygott. – De nagyon kedves öntől.

A *Líra* biztonsági főnöke egy robusztus alkatú, kedves arcú férfi volt, akinek vöröses bajsza szinte teljesen elfedte a felső ajkát, mintha az arczórzetét egy nagyobb rokonától örökölte volna, és arra várta, hogy belenőjön. Ismerős riadalom jelent meg az arcán, miközben Maudra bámult, mint aki attól tart, hogy az előtte álló lány nyomban sírva fakad.

Végül inkább feltételezte, hogy Maud túlságosan zaklatott és túlságosan nőies ahhoz, hogy tudja, mire van szüksége, így azután utasította a közelben lévő utaskísértőt, hogy hozzon egy csésze teát.

Maud igyekezett kifejezéstelen arcot vágni.

– Mi lesz most vele? – kérdezte.

– El tudom képzelni, mennyire morbidnak tűnhet ez egy ilyen fiatal nő számára, Miss Cutler, de a White Star Line fel van készülve az ilyen tragikus esetekre. Nem ez az első alkalom, hogy egy idős vendégünk az utazás során hagyja itt az élőket, és távozik egy jobb világba. –

Mr. Berry megérintette a két kulcscsontja közötti pontot, ahol az inge és az egyenruhájának a kabátja alatt valószínűleg egy kereszt lóghatott láncon. – Gondoskodunk róla, hogy tisztelettel bánjanak vele, és olyan helyen tartsák, ahol... bocsásson meg... nem romlik meg.

– Ó, te jó ég! Erre nem is gondoltam. – Maud elharapta a következő kérdését, hogy van-e külön a holttestek számára fenntartott másodlagos hűtőházuk, és ha nincs, akkor az első osztály utasai tisztában vannak-e azzal, hogy a desszertjeikhez használt jeget ilyen célra is igénybe veszik.

Mrs. Navenby ezt határozottan mulatságosnak találta volna.

– Nagyon... váratlanul érte a halála?

Maud elvből utált hazudni. Ugyanakkor tisztában volt vele, hogy egy fiatal nő számára, aki jelenleg álnéven utazik, és éppen egy titkos nyomozásba készül belefogni, ez az elv körülbelül annyira hasznos, mint egy túpárna a bokszringben.

Ugyanakkor az igazság olyan, mint egy hajlékony nádszál. Mindenféle formájúvá lehet szőni, attól függően, milyennek akarja az ember.

Márpedig Maud most azt akarta, hogy rajta kívül senki más ne folytasson nyomozást hivatalos minőségben a rablógyilkosság ügyében. Az csak riadalmat keltene, akadályokat gördítene az útjába, és túlságosan is éberré tenné az ellenségeit, akik ebben a pillanatban valószínűleg éppen gratulálnak maguknak. Ezenkívül Maud sok detektívregényt olvasott. Ő találta meg a holttestet; ha az idegenkezűség legcsekélyebb gyanúja is felmerülne, kihallgatnák, márpedig ő álnéven utazik. Ha valaki olyan kellemetlen dolgokra szánná el magát, hogy például táviratot küld New Yorkba vagy Londonba, akkor fennállna a veszélye, hogy az illető rájön, Mrs. Navenby távoli és elszegényedett unokatestvére, Miss Maud Cutler pusztá kitaláció.

– Mrs. Navenby... nagyon is tudatában volt a korának. Sürgősen haza akart térni Angliába.

Mr. Berry bólintott. Betegséget sejtett e mondatok mögött, és ez a válasz teljesen megfelelt neki.

– Akárhogy is... – mondta, és megveregette Maud vállát. – Bármennyire is várható volt, a hozzánk közel állók elvesztése... mindig nagy csapás.

Forró könnyek gyűltek Maud szemébe. Micsoda pazarlás! Átkozottul ostoba pazarlás... cserben hagyta a bátyját... Mrs. Navenbynek életben kellene lennie. Az embereknek nem lenne szabad megölniük más embereket, mintha csak zavaró tárgyak volnának, csak azért, mert az újukban állnak.

A fedélzeti őrmester szólásra nyitotta a száját, de egy felháborodott rikkantás belefojtotta a szót. A visszatérő utaskísérő nekiütközött Dorian kalitkájának, ahogy elhaladt mellette. A jelenlévők mind össze-rezzentek. Dorian még egy halkabb rikoltást is megeresztett, majd a kalitka aljára ugrott, és dühödten bedugta a fejét a vizesáljába.

– Mrs. Navenby nagyon ragaszkodott a madarához – jegyezte meg Maud szabadkozva.

– Helyes kis teremtmény, az biztos – felelte Mr. Berry. – Gondolom, most szeretne visszavonulni a szobájába, és lepihenni. Biztosan tudunk hozatni önnek... Ó, már itt is van a tea. Rogers, értesítse a konyhai személyzetet, hogy Miss Cutler a kabinjában fog étkezni a következő néhány napban.

– Nem – ellenkezett Maud sietve, mire a férfi felvonta a szemöldökét.

Hogy leplezze magát, Maud ivott egy korty teát. Most úgy kellett szőnie az igazságot, hogy kikerüljön minden olyan elvárás fogságából, amely miatt a szobájában kellene sínylődnie ahelyett, hogy válaszok után kutatna. Meg gyilkosok után. És az Utolsó Szerződés ellopott darabja után.

– Úgy értem... Köszönöm, hogy aggódik értem, de azt hiszem, a vidám, kellemes társaság jól fog tenni nekem. Eltereli a figyelmemet. Mr. Berry, be kell vallanom, nem ismertem nagyon jól Mrs. Navenbyt. Kevés időt töltöttünk együtt, és nem volt a legkönnyebb munkaadó.

Maud a csészealjra pillantott, ahová kilöttyent egy kevés tea. Nem Mrs. Navenby házsártos természetére és csípős nyelvére gondolt,

hanem a saját anyjára. Az anyjára, akinek ugyan minden szava kedvesnek tűnt, ám ezek a szavak megtelepedtek az ember elméjében, és úgy fojtogatták.

– Bizonyára szörnyen érzéketlennek tart – tette hozzá.

– Egyáltalán nem – vágta rá sietve Mr. Berry, mire a közelben álló utaskísérő zavartan adott hangot az egyetértésének.

Maud a szempillája alól lopott pillantást vetett rá. Rogers nem sokkal volt idősebb nála, a nyaka hosszú, az álla pattanásos, és az arca rózsaszínűbe váltott, amikor a tekintetük találkozott.

– Nagyon köszönöm mindkettőjüknek – mondta szelíden. – Megyek, ledőlök vacsoráig.

A szomszédos szoba kisebb volt, mint a fő helyiség, a keskeny ágy a falhoz simult, és a berendezés sem volt annyira előkelő. Sok kabinnak volt hasonló az alaprajza, a gyermekes családok vagy a szolgálókkal utazók számára. Maud társalkodónőként valamivel feljebb állt a ranglétrán, mint egy cseléd, de nem sokkal.

Becsukta a szobája ajtaját, és nekitámaszkodott. A hirtelen rátörő csendben, a rá szegeződő tekintetek hiányában újra érezte a hajó imbolygását. Ezúttal erősen megvetette a lábát, és horgonynak képzelte magát, amely a tengerfenéken, a növények között a homokba kapaszkodik.

Kudarcot vallott. Egyedül maradt. De kizárt, hogy hat nap múlva úgy tér vissza a bátyjához, hogy ezt a történetet kénytelen elmesélni neki.

A bőröndjéhez lépett, és az alján lévő két könyv közül előhúzta a jegyzetfüzetét. Átlapozta. Az oldalakon elszórtan rövid bekezdések sorakoztak Robin hanyag írásával, és időnként Edwin takarosabb megjegyzéseivel. A füzet közepét egy női arc vázlata foglalta el: hosszú orr és határozott áll, a lap felső részén a ceruzavonalak hiánya jelezte a haja világos színét.

Járt némi előnnyel, ha az ember bátyjának látomásai voltak a jövőről.

Maud a lehorgonyzottság érzésébe kapaszkodott. Helyre fogja hozni a dolgokat. Megtalálja a mágust – vagy mágusokat – a hajón, és kideríti,

melyikük ölte meg Mrs. Navenbyt. Visszaszerzi az ellopott tárgyakat, egytől egyig. Felkutatja azokat az embereket, akik még nem tudják, hogy a szövetségesei, és igénybe veszi a segítségüket.

Diadalmasan lép majd le a hajóról Southamptonban, Robin pedig büszke lesz rá, és ez lesz az első igazán fontos és értékes dolog, amelyet Maud Blyth, egy báró lánya és egy báró húga egész eddigi rövid és haszontalan életében véghez vitt.

A társaság valóban derűs és vidám volt, amikor Maud aznap este belépett az első osztályú étkezőszalonba vacsorázni. A hatalmas teremben nagy volt a nyüzsgés. A szalon egyik hosszanti oldalán ajtókat vezettek ki a fedélzeti sétányra, és ebben a sötét éjszakai órában az ablakok olyanok voltak, mint a benti fényt visszatükröző vásznak. Elektromos lámpák és asztali gyertyák vetekedtek egymással az elsőbbségért, ahogy megvilágították a zöld és vörös színű szőnyeget, illetve a székek sötétzöld kárpitját.

Itt-ott még elegánsan öltözött emberek egy-egy csoportja ácsorgott – az egyik nő nyakából mintha ékszerfürtök lógtak volna –, de a legtöbben már ültek. Az utaskísérő, aki Maudnak ajtót nyitott, jelentőség-teljesen megköszöri a torkát.

A lány korán akart érkezni, de elkésett. Nem volt hozzászokva, hogy formális vacsorákhoz szobalány segítsége nélkül öltözzön fel, és az estélyi ruhája gombjai okoztak neki némi gondot. Végül a ruha nyerte meg a csatát Maud egyre fogyó türelmével szemben; az egyik gomb leszakadt a küzdelemben. A lány végül egy kendőt dobott a vállára, hogy eltakarja a hiányt.

– Hová ülhetek?

– Ahová csak akar, hölgyem. Csupán a kapitány asztalához van szükség meghívóra. – A férfi a terem másik vége felé biccentett, ahol a kapitány sapkájának aranyozott szegélye éppolyan fényesen csillogott, mint a kristálypoharak és az ezüsteríték.

Maud körbehordozta a tekintetét a tömegen. A különböző asztaloknál itt-ott látott még üres helyeket.

Még sohasem vett részt olyan vacsorán, ahol nem volt előre meghatározott helye. Sohasem kérték arra, hogy válasszon. Hirtelen elöntötte a bizonyosság, hogy ha rosszul dönt, a morajló beszélgetés jeges csenddé dermed, és minden szem rászegeződik majd.

Kesztyűbe bújtatott kezében szorongatta az estélyi retiküljének a pántját, és igyekezett nem remegni, majd egy illetlenül hangos nevetés hallatán önkéntelenül oldalra fordította a fejét.

Az egyik közeli asztalnál egy fiatal nő ült, aki egyszerűen viselte szőke haját, és sötétkék ruhája bölcsőszerűen simul a váll krémszínű bőréhez, amely még remegett a nevetés utóhatásától. Épp belekortyolt a pezsgőjébe. Tőle jobbra egy középkorú nő rémülettel vegyes könnyörgéssel bámult rá, ami egyértelmű volt diónagyságúra összeszorított szájából.

Balra tőle egy üres szék állt. A lány ugyanabban a pillanatban döbbsz rá erre, amikor a szőke nő elemelte a poharat az ajkától, és felfedte azt a határozott és markáns profilt, amely Robin jegyzetfüzetének középső lapjait díszítette.

Maud szíve nagyot dobbant.

A következő pillanatban már el is indult az asztal felé. Szégyenkezés nélkül lépett rá egy monoklis, köpcös úriember lábára, aki szemmel láthatóan szintén észrevette a szőke nőt, és buzgón igyekezett elfoglalni a mellette lévő üres széket, ám Maud diadalmasan ellibbent mellette, és a szék háttámlájára tette a kezét.

– Jó estét! – A teljes asztaltársaságot megajándékozta egy gribedlis mosollyal. – Foglalt ez a hely, vagy idetolakodhatok?

Hét szempár szegeződött rá. Az első, aki megszólalt, az asztalnál ülő két férfi egyike volt, aki közvetlenül Maud elorozott székével szemben foglalt helyet. Körülbelül Robinnal lehetett egyidős, vastag szemöldöke és pomádéval hátrasimított, de a füle mögött lázadóan göndörödő barna haja volt, az arckifejezése komoly, de nem barátságtalan.

– Csak tessék! – mondta bariton hangon, némi északi beütéssel.
– Örölnénk a társaságának.

Maud leült a székre, még mielőtt bárki tiltakozhatott volna a szívélyes üdvözlés ellen. Mintha jelzett volna neki, ebben a pillanatban megjelent egy utaskísérő, aki kétujjnyi pezsgőt töltött a poharába, majd hirtelen férfiak hada tűnt fel, és mint szarkák a virágoskertben, sürgölődve megkezdtek a vacsora felszolgálatát.

Maud egy vállrántással letolta magáról a kendőjét. A háta mögött egy oszlop emelkedett, így valószínűleg nem kockáztatott nagyot. A levegő fűledt, meleg és életteli volt, az étel illata elkeveredett a több száz hölgyutas parfümjének az illatával.

Nos. A legjobb, ha máris hozzáfog a nyomozáshoz.

Még le sem vette a kesztyűjét, amikor már udvarias kérdezősködés útján kiderítette, hogy az északi úriembert Mr. Chapmannek hívják, a mellette ülő fenséges szőrme- és gyémántkupac pedig egy bizonyos Mrs. Moretti. Maudtól balra két egyforma orrú nő ült: egy testvérpár, akik mindketten a bostoni otthonukban hagyták a férjüket, és minden évben megtették ezt az utat a londoni és párizsi divatért. Maud motyogva megcsodálta Mrs. Babcock ruhájának pazar gyöngydíszítését és a smaragdcspepeket Mrs. Endicott fülében, majd a nővérek ismét egymás felé fordultak, és tökéletesen figyelmen kívül hagyták őt.

Vett egy elszánt lélegzetet, hogy megkérdezze a szőke nőt, egyedül utazik-e, és hirtelen a hatalmába kerítette a meggyőződés, hogy a pezsgőből bátorságot meríthet, így gyorsan kortyolt egyet a poharából.

Sajnos elfelejtette, hogy még nem végzett a lélegzetvétellel.

Tökéletesen jellemző volt erre a napra, gondolta Maud kétségbeesett zihálás közepette, hogy az első találkozása alkalmával a Robin látomásában szereplő titokzatos nővel – akinek szinte biztosan segítenie kellene neki ebben a veszélyes és varázslatos kalandban –, az illető egy tiszta zsebkendőt nyom a kezébe, hogy megtörölhesse az immár átázott ruháját, miután köhögőrohamot kapott az orrába felszálló hideg buborékoktól. Maud arca most már valószínűleg élénkvörös lehetett. Mindig elvörösödött, amikor köhögött.

– Jól van? – kérdezte a hűvös és kissé zavart amerikai hang.

– Igen. – Zihálás, köpködés. Maud a legszívesebben a föld alá süllyedt volna. – K-köszönöm. Uramisten! Elnézést!

– Ó, semmi baj! Szeretem az ilyen drámai nyitányokat. Gondolt már rá, hogy fellépjen vele? Bemutathatnám a legkevésbé neves New York-i producereknek.

– Violet! – jajgatott a diósájú nő. – Kedvesem, kérlek!

– De tudnom kellene hozzá a nevét – sürgette a nő Maudot.

– Ó! Maud. Maud Cutler.

– Violet Debenham – fordult felé a fiatal nő, és férfiasan kezét nyújtott Maudnak, aki még jobban elvörösödött zavarában.

Miss Debenhamnek határozott kézfogása volt, a szeme pedig kellemesen szürke és csillogó.

Mrs. Caroline Blackwooddal utazott – a szőke, elegánsan öltözött nővel, akinek az alakja sajnálatos módon csirkecsontokra emlékeztette Maudot –, illetve a hölgy fiával, Clarence-szel, akinek igencsak szüksége lett volna egy valamivel nagyobb állra. Clarence biccentett Maud felé, és a tekintete megállapodott valahol a lány dekoltázsa alatt.

– És mi szél hozza Angliába, Miss Debenham? – kérdezte Maud.

– A pénz – felelte a nő.

Mrs. Blackwood fájdalmas hangot hallatott. Miss Debenhamnek egyre jobban csillogott a szeme, mintha az asztalnál ülők figyelmének a rivaldafényében akarna sütkérezni.

– Egy távoli rokonunk nemrégiben elhunyt, és engem nevezett meg az örökösének. Egy gazdag rokon. Így hát az én drága, aggódó nénikém és kuzinom magára vállalta, hogy eljön értem New Yorkba, és megszabadít a Bowery néven ismert pöcegödör deszkáinak taposásától, és visszahelyez szerető családom kebelére. Örökké az adósuk leszek. Vagyis – tette hozzá öblös kacajjal – ők ezt remélik.

Mrs. Blackwood alig láthatóan összerezsent az adós szó hallatán.

– Ne beszélj badarságokat, Violet! – szólalt meg a fiatal Mr. Blackwood.

– Gyakorlatilag a hajadnál fogva kellett kirángassalak onnan.

– Clarence! – csattant fel az anyja.

– Clarence, te egy kiscicát sem tudnál kirángatni egy zsákból – vágta rá Miss Debenham. – A pénz rángatott ki.

– Violet egy angol úriember lánya – biztosította a nagynénje az asztaltársaságot.

– Öten vagyunk testvérek, kétlem, hogy hiányolt volna engem.

– Egy úriember lánya, aki kényelemben és előkelő körülmények között nőtt fel...

– És most a Bowery egyik színpadán lép fel? – Mrs. Moretti mintha verszagot fogott volna. – Ez bizonyára nagy botrány lehetett.

– Valóban az volt.

– Violet! – nyögte Mrs. Blackwood.

– Három évvel ezelőtt történt. Változásra vágytam, így aztán... – vonta meg Violet a szépséges vállát, mire a filigrán, egyszerű arany nyaklánc a kulcscsontján megcsillant –, összehajlítam, és hajóra szálltam.

– Egyedül? – kérdezte Maud, aki úgy érezte, mintha egy energikus tollaslabdajátszmát figyelne.

– Egyedül – felelte Miss Debenham mosolyogva. Az amerikai kiejtése erősebb volt, mint azt Maud várta volna olyasvalakitől, aki csak néhány éve hagyta ott a szülőföldjét. De nem is a bostoni nővérek előkelő kiejtése volt ez. Inkább olyan füstös, pimasz csilingelés, amelyet Maud gyakran hallott New York utcáin, de a szalonokban soha.

– Ön tehát színésznő, Miss Debenham? – Maud fejében kavargtak az izgatott kérdések. A szülei köreiben minden nőről, aki színpadra állt, azt feltételezték, hogy laza erkölcsű.

Maud egyszer, tizenhat éves korában hangot adott annak a szándékának, hogy ilyen nő szeretne lenni. Az anyja zöld szeme – amely pontosan olyan volt, mint a lányáé – mérges szikrákat szórt felé, és Maud tündökölt a rá irányuló figyelemben. Aztán Lady Blyth finoman, keneteljesen felnevetett, ahogy társaságban szokott, és azt felelte:

– Milyen különös elképzeléseid vannak, Maud!

Majd ismét megvonta a figyelmét a lányától.

– Előadóművész vagyok – felelte Miss Debenham, egyre jobban

csillogó szemmel. – A varietékben ritkán jelenik meg Shakespeare a színpadon.

– Szokott varázsolni?

A kérdést követő szünet nem volt hosszú. Maud továbbra is ártatlanul reményteli arcot vágott. Miss Debenham arckifejezése nem változott ugyan, de a rokonai mintha összerándultak volna. Á! Remek.

– Varázsolni? – kérdezte Miss Debenham.

– Amerikában nem népszerű a színpadi bűvészkedés? Londonban nagy divat. A barátom bátyja egyszer elvitt minket Mr. Houdini előadására, és előtte fellépett egy mentalista is, aki meg tudta nevezni egy nő minden egyes családtagját, meg egy másik férfi is, aki pedig tárgyakat tüntetett el. Mr. Houdini amerikai, nem igaz? Bár lehet – tűnődött Maud szórakozottan –, hogy azért jött Angliába, mert az amerikaiak kevésbé érdeklődnek az ilyesmi iránt.

Miss Debenham kifejező ajka megrándult. Maud ezt elméjének azzal a részével észlelte, amely épp azon töprengett, vajon Mr. Houdini valóban varázsló-e. Egy kissé becsapva érezte magát a gondolatától.

– A színházam tényleg szerződtetett néhány színpadi bűvészt – felelte Miss Debenham, miközben a csillogó, szürke szemét le sem vette Maudról.

– Sajnos vannak csalók a világban, akik mentalistáknak és spiritisztáknak nevezik magukat, hogy átverjék a hiszékeny közönséget – jegyezte meg Mrs. Moretti. – Ezzel csak megnehezítik azok életét, akik valóban tehetségesek ezen a téren.

Az asztalnál ülők figyelme most felé fordult. Maud hasa korgott, és rájött, hogy teljesen elhanyagolta a vacsorát. Gyorsan megragadta az alkalmat, hogy bekapjon néhány nagy falat fűszeres sárgarépát és fehér-mártással tálalt halat.

– Valóban, hölgyem? – kérdezte Mr. Chapman.

– Ó, igen! – Mrs. Moretti a szőrméjét simogatta. – A saját köreimben híres médium vagyok, és New Yorkban olyan hölgyek fordulnak hozzám, mint... Nos, nem akarom felfedni a kiletüket – mondta kissé

hatásvadász módon –, de biztosíthatom róla, hogy elakadna a lélegzete, ha megtenném. Rendkívül érzékeny vagyok az eltávozott lelkekre... – Ahogy előrehajolt, a szőrméje sarka elkezdte felszívni a zsírt a tányérjából. – Hallották, hogy a *Líra* egyik utasa meghalt? Ó, igen! Épp csak elhagytuk a kikötőt. Hallottam, ahogy az utaskísérők beszélgetnek róla, de már előtte is gyanakodtam, hogy valami ilyesmi történt. Kiélesedtek az érzékeim. Ó, ne féljen, kedvesem! – Maudra szegezte a lenyűgöző pillantását, aki hősiesen próbált nem nevetni egy darab répával a szájában. – Nincs negatív vagy rosszindulatú energia a fedélzeten. Éppen ellenkezőleg. Biztosra veszem, hogy a tiszta lelkű elhunytak vigyáznak ránk, és gondoskodnak a biztonságunkról a teljes út során.

– Milyen megnyugtató! – jegyezte meg Mrs. Endicott halkan.

Egy nevetséges pillanatilag Maud azon töprengett, vajon megússza-e azzal, ha úgy tesz, mintha a halálesetnek semmi köze nem lenne hozzá. De előbb-utóbb valaki az asztalnál megkérdezi majd, miért utazik Maud Angliába, és akkor gyanússá válhatna, miért nem ezen a ponton szólalt meg.

– Mrs. Navenby halt meg – közölte, miután lenyelte a répát. – Az útitársam.

Általános hüledezés és mormogás következett. Mrs. Moretti szemmel láthatóan rossz néven vette, hogy kikerült az érdeklődés középpontjából. Maud éberén figyelte, ki hogyan reagál, miközben kicsit bővebb magyarázatot adott az asztaltársaságnak, mint korábban a fedélzeti őrmesternek. Ez tartalmazta azt a szükséges hazugságot, miszerint ő Mrs. Navenby távoli rokona, és azért egyezett bele, hogy a házsártos idős asszony társalkodónője lesz Amerikában, mert Angliában nemigen voltak kilátásai, és úgy érezte, a bátyja terhére van.

– A családom ma már nem olyan jómódú, mint egykor volt – fejezte be a beszámolóját. Ez a zárómondat azzal az előnnyel járt, hogy igaz volt.

– És most, hogy az idős hölgy meghalt, gondolom, arra számít, hogy a végrendeletében hagyott önre valamit cserébe a fáradozásaidért? – kérdezte Mr. Blackwood, és hangosan felnevetett. Maud, aki ennél sokkal

hozzaértőbb gúnyolódásnak is ki volt már téve életében, épp csak meg-
érezte a sértést, és úgy söpörte le magáról, mint egy hangyát egy pik-
niken. Lesütötte a szemét.

– Nem. Nem számítok ilyesmire.

– De legalább átkelhetett az óceánon. Kétszer! Tekintse kalandnak –
javasolta Miss Debenham. – Clarence, tudom, nem tehetsz róla, hogy
ennyire ellenszenves alak vagy, de esetleg, amikor legközelebb késztetést
érzel arra, hogy kinyisd a szád, inkább tömj bele egy kis kenyeret.

Mr. Blackwood valóban mintha mondani készült volna valamit, de
aztán összerándult, az anyja felé fordult, és becsukta a száját.

– A ruhája rendkívül finom darabnak tűnik, Miss Cutler – jegyezte
meg Mrs. Endicott.

– Köszönöm – felelte Maud. – Én...

– Igen, én is csináltattam egy ilyet a lányomnak. – Szenvtelen te-
kintet mérte végig Maudot tetőtől talpig. – Jó pár évvel ezelőtt.

Mivel a lányt mostanra mentálisan behelyezték a szegény rokon
szerepébe, az asztalnál ülők többsége örömmel feledkezett meg róla.
Maud ezen a problémán rágódott egy szelet véres marhasült fölött, mi-
közben Miss Debenham pezsgőért intett, majd felháborítóan flörtölt a
felszolgálóval, amitől a rokonai feszengeni kezdtek kínjukban. Az nem
számított, ki mit gondol Miss Maud Cutlerről, aki nem is létezik, fontos
volt azonban, hogy beszélgessenek vele. A lánynak információra volt
szüksége.

Miután felszolgálták a desszertet, a *Líra* kapitánya rövid üdvözlő-
beszédet mondott. A vacsora első este különleges esemény volt, amely
benne foglaltatott az első osztályú utazás árában; máskülönben az ebéd-
időhöz hasonlóan az étkezőszalon este is étteremként működött. A ka-
pitány elmagyarázta, hogy a Southamptonba érkezésük előtti utolsó
napon ismét lesz egy ilyen jellegű, de inkább bálhoz hasonlatos for-
mális rendezvény, korai vacsorával meg tombolával, majd zenekarral
és tánccal.

Ezután bemutatta az est zenei előadóját: az ünnepelt mezzoszopránt,

Miss Elle Broadley-t, aki egy New York-i operatársulat tagja volt, mielőtt útra kelt Angliába, hogy hírnevet szerezzen magának, és szerencsét próbáljon az Óvilágban is. A *Líra* szerződtette az átkelés idejére.

Miss Broadley egy fekete énekesnő volt, akinek a fülében lenyűgöző ékszerek csillogtak, piros ruháját pedig sötétebb árnyalatú fátýol-réteggel és gyöngyökkel díszítették. Fehér szaténkesztyűje ragyogott a bőre sötét árnyalata mellett. Makulátlan tartással jelezte a sarokban lévő zongoránál ülő kísérőjének, hogy készen áll.

A következő negyedórára Maud megfeledkezett arról, hogy félrenyelte a pezsgőt; megfeledkezett Mrs. Navenby haláláról és a szerződés eltűnt darabjáról; sőt még arról is megfeledkezett, hogy létezik bármilyen varázslat, azt kivéve, amelynek épp a tanúja volt. Az operaénekesnő hangja olyan volt, mint amikor az ember először rossz, majd jó irányba húzza végig a kezét egy bársonyfelületen. A zene a vágyakozás lüktetését és a gyötrellem szorítását közvetítette, meg még valami forróbbat és sötétebbet, ami mélyen befészkelte magát Maud testébe.

Amikor a zene véget ért, Miss Broadley mélyen meghajolt a tapsoló közönség előtt, és higgadtan távozott a szalonból. Helyébe a tányérokön csörömpölő evőeszközök diszharmóniája lépett.

– Élvezte a zenét, Miss Cutler? – kérdezte Mr. Chapman.

Maud, aki még csak most küzdötte fel magát az élvezet meleg mélységeiből, csak bólintott.

– Kiváló volt – jegyezte meg Miss Debenham. – Lefogadom, hogy a harmadát fizetik neki, mint amit megérdemel.

– Miss Debenham, esetleg hozzájárulhatna a hajó szórakoztatásra szánt költségvetéséhez azzal, hogy maga is fellép ma este – javasolta Mrs. Endicott.

– Nagyszerű ötlet! – felelte Miss Debenham. – Van egy férfiszerep, amit tavaly adtam elő, az megtenné, bár azt hiszem, a szöveg egy része... Caroline néni, Clarence-t talán el tudod hallgattatni azzal, ha megrúgod az asztal alatt, de én nem tartok néhány zúzódástól a sípcsontomon.

Mr. Chapman sietve közölte, hogy ő nem lát abban semmi szégyellnivalót, ha az ember kemény munkával keresi a kenyerét, és hogy az ő családjának a vagyona gyapotgyárakból származik. Azért utazott Amerikába, hogy a gyapotipar helyzetéről tájékozódjon, és esetleg vásároljon néhány modern gépet az apja gyára számára.

– Kétségtelen, hogy van egy-két *egészen* új gazdag itt a fedélzeten. – Mrs. Babcock szemmel láthatóan úgy döntött, hogy ha mindenki más is elmerült ebben a vulgáris beszélgetésben, akkor ő sem akar kimaradni belőle. – Látták azt a vörös képű úriembert a kapitány asztalánál? Meg azt a nőt mellette, aki annyi rubint visel, ami felér egy királyi váltásdíjjal? Ők Mr. és Mrs. Frank Bernard. A férfi egy iparmágnás. A két lányuk is velük utazik... nyilván Angliában akarják kiházásítani őket. Biztosan szívesen lennének hercegek vagy vikomtok nagyszülei. Anglia tele van nemesekkel, akik szegények, mint a templom egere, mégis mindig úgy viselkednek, mintha épp a királlyal téáztak volna.

Maud futólag elképzelte, milyen arcot váгна Robin, ha összebarátkozna egy örökösnővel, és hazavinné neki feleségnek. Az asztalnál ülők most mind azzal voltak elfoglalva, hogy úgy bámulják árgus szemekkel a kapitány asztalát, hogy közben úgy tűnjön, mintha nem tennék.

– Szemmel láthatóan jól helyezkednek – jegyezte meg Mrs. Moretti. – Valakitől azt hallottam, hogy a vörös hajú fiatalember egy márki fia. És mivel Mrs. Bernard széles vigyorog arra a másik úriemberre, biztosan ő is ér valamit.

Maud elől egy oszlop takarta ki a kapitány asztalát. Csak egy alacsonyabban lévő férfejet látott – valóban vörös hajjal –, meg egy magasabban lévő sötét hajút.

– A mindenit, anyám! – szólalt meg hirtelen Mr. Blackwood – Az ott nem...

Egy újabb láthatatlan rúgás az asztal alatt. Hirtelen mindkét Blackwood Miss Debenham felé fordult, mintha a hölgy egy puska-poros hordó volna, amely vészesen közel került a tűzhöz.

– Vi! – mondta Mr. Blackwood túl hangosan. – Mesélj még...

Ám Violet Debenham szeme elkerekedett.

– Ó, nézzétek! Ez a drága Hawthorn.

Maud hirtelen megszorította a szalvétáját.

– Lord Hawthorn?

– Ismerik egymást? – kérdezte Mrs. Blackwood határozottan. Az egész család ugyanazzal az óvatos érdeklődéssel fordult Maud felé, mint amikor a varázslatot hozta szóba.

– Nem, személyesen nem. Azt hiszem, a bátyám egy barátja ismeri valamennyire.

– Ő meg én valamikor nagyon közeli barátok voltunk – jegyezte meg Miss Debenham.

Maud azon töprengett, hogy Mrs. Blackwood vajon nem koptatja-e el túlságosan a cipője orrát az állandó rugdosással.

– Violet, drágám – mondta az asszony összeszorított foggal –, azt hiszem, Clarence azt akarta kérdezni...

Miss Debenham azonban előadói hangjával könnyedén túlharsogta az őt félbeszakító rokonát.

– Amit a nagynéném és az unokatestvérem kétségbeesetten szeretne, ha eltitkolnék önök előtt, az az a tény, hogy mielőtt tönkretettem volna a jó hírnevem azzal, hogy egy New York-i zenés színházban lettem előadóművész, előtte már egy sokkal szokványosabb módon is rossz hírbe hoztam magam – közölte oroszlánmosollyal. – Lord Hawthorn hozzáértő és alapos segítségével – tette hozzá.

Az egyik bostoni nővér fuldokolni kezdett. Maud hitetlenkedve elpirult, miközben a tekintetét egyszerre próbálta Lord Hawthorn felé fordítani, és annak a fiatal nőnek az elégedett szájára szegezni, aki épp most közölt egy bombasztikusan botrányos hírt egy idegenekkel teli asztaltársasággal.

– Szeretettel gondolok rá. Valójában, azt hiszem, meg is tudakolom tőle, lenne-e kedve felfrissíteni az ismeretségünket. Úgy udvarias, ha az ember üdvözlöl egy ilyen régi barátot.

– Violet!

Azzal a nő hátratolta a székét, majd még eszébe jutott magához venni a borospoharát, mielőtt elindult volna. Magas, karcsú alakja olyan volt, mint kék ecsetvonás egy fehér lapon, aranszínű fejét magasra tartva csillogva suhant oda a kapitány asztalához.

Blackwoodék arca most egyforma, elgyötört lila színbe váltott. A bostoni nővérek összedugták a fejüket, és megbotráncozva sugdolóztak.

Maud várta, hogy elvörösödjön. Soha életében nem találkozott még Violet Debenhamhez hasonlatos nővel. Hogyan lehet szert tenni az efféle magabiztosságra, és arra a képességre, hogy valaki nemcsak hogy folyton szurkálja a rokonait, de egyenesen dárdákat hajigál feléjük?

Miért nem volt Maud sohasem elég bátor ahhoz, hogy tönkregyege a hírnevét, és elszökjön egy New York-i varietébe?

– Miss Cutler? – Mr. Chapman volt olyan udvarias, hogy másfelé terelje a beszélgetést. Maud néhány, az angliai életére vonatkozó kérdést el tudott kerülni azzal, hogy homályosan fecsegett a New York-i látni-valókról, amelyekben volt szerencséje gyönyörködni, ám eközben a figyelve folyton a szalon másik végébe tévedt.

Lord Hawthorn. Tehát Robin látomásai ebben a tekintetben is teljesen helytállónak bizonyultak.

Maud elnézést kért, és még azelőtt elhagyta a szalont, hogy a kapitány asztalától bárki felállt volna. A kabinjába sietett, ahol elővett egy tárgyat a bőröndjéből, majd ismét távozott, miközben próbált úgy járni, ahogyan Miss Debenham tette: felszegett fejjel, céltudatosan. Úgy, hogy bárki, akinek eszébe jutott volna kérdőre vonni őt, tudja, hogy csak bolondot csinálna magából.

Így hát az igazmondó Maud Blyth, aki nagy kényelemben és illedelmes családban, ha nem is szeretetben nevelkedett, az este veszélyes órájában merészen behazudta magát Lord Hawthorn hálószobájába.